

SĂRĂCIA, SĂRĂCIREA ȘI INSECURITATEA

Gheorghe VĂDUVA

Abstract

L'un des grands idéals de tous les temps de l'humanité c'est d'éradiquer la pauvreté. Les effets de cet idéal sont... des idéals aussi. Et, peut-être, seulement des idées. Parce que la pauvreté est une réalité permanente de ce monde, un modus vivendi de celui-ci. Le monde vit, en proportion de 80 %, dans la pauvreté, parce que les riches, qui sont seulement 20%, détient 80% de la richesse du monde, en tant que le 80% en détient seulement 20%. Il y en a depuis toujours comme ça et, peut-être il y aura pour toujours comme ça, même dans la société de la connaissance. Parce que c'est le monde. Alors, s'il n'y a pas des solutions, pour quoi discutons-nous un tel problème? Parce que, depuis tous les temps et pour tous les temps, un tel problème génèrera d'insécurité. Et l'insécurité menace l'homme, la planète et la vie.

Cuvinte-cheie: bogați, săraci, insecuritate, pericol, amenințare, demografie, inegalitate, venit, resurse, bani

De ce bogați și săraci?

Probabil că, la o astfel de întrebare, nu se poate răspunde tranșant. Unii ar spune, pur și simplu, că așa este lumea făcută. Alții ar obiecta că, în fața lui Dumnezeu, oamenii sunt egali, iar bogăția și sărăcia sunt vremelnice, sunt doar lucruri pămâtenne trecătoare, pe care n-ar trebui să le luăm în seamă. Fericirea de dincolo de moarte ar trebui să fie, cred unii (pentru ca așa li se spune de veacuri), mult mai importantă decât cea pământenă. Cert este că lumea cunoaște, de multe milenii, aceste două stări – bogăția și sărăcia – și toate încercările făcute până acum de a desființa inegalitatea și de a aduce oamenii la același numitor, în ceea ce privește bogăția și sărăcia, au eșuat sau, pur și simplu, s-au dovedit a fi utopice. Oamenii trăiesc efectiv în aceste două concepte, în aceste două stări, și nu la frontiera dintre ele, nici în sinteza lor, pentru că o astfel de sinteză nu există. Bogăția și sărăcia sunt două mulțimi care nu se intersectează în nici un punct. Oamenii nu sunt egali. Sau, în orice caz, nu vor să fie egali, chiar dacă unii dintre ei, de la Revoluția franceză încoace, strigă cât îi ține gura: egalitate, libertate, fraternitate!. Oamenii se diferențiază unii de ceilalți, fiecare fiind unic pe planetă, chiar dacă se aseamănă cu ceilalți. Bogăția și sărăcia sunt, deopotrivă stări și efecte. Omul poate deveni bogat, așa cum foarte bine poate deveni și sărac. Sărăcia și bogăția se dobândesc, chiar și atunci când se moștenesc. Un om bogat, dar nehibzuit, poate deveni, doar în câteva minute, sărac lipit pământului, în timp ce, spre exemplu, un om foarte sărac, care are norocul să câștige la loto șase milioane de euro, poate deveni bogat în câteva minute. Mai exact, îmbogățit. Pentru că, la drept vorbind, deși un câștig de șase milioane de euro, spre exemplu, reprezintă o avere, acel un nu va fi bogat niciodată, dacă nu-și însușește valorile acestui concept. Iar acest lucru nu se poate realiza decât în timp, de-a lungul câtorva generații. Această afirmație este valabilă nu doar pentru omul individual, ci și pentru grupurile de oameni – familii, clanuri, localități, țări etc. – și chiar pentru zone geografice de tipul regiunilor sau continentelor.

Sărăcia, ca și bogăția, nu reprezintă nici pe departe un lucru în sine, ci unul dintre cele mai complicate și mai complexe elemente ale dinamicii economice și sociale. Aceste două situații, aceste două realități – conflictuale, în esența lor – sunt, de fapt, cele două componente esențiale ale condiției umane, ale modului de viață al oamenilor. Toate celelalte – gradul de instruire, calitatea umană, moralitatea etc. – pălesc în fața acestor realități. Și chiar dacă nu se poate trage o linie netă și categorică între bogăție și sărăcie, deosebirea între aceste două stări este atât de mare, încât prăpastia care le separă, deși ele conviețuiesc (una fără cealaltă neavând sens), este atât de adâncă, încât, deocamdată, nu există nici un mijloc de a o acoperi sau de a o ameliora. Toate încercările făcute până acum – de la modul de producție tributar, din antichitatea timpurie (toate bunurile tribului erau comune, fiecare folosind doar atât cât avea strictă nevoie), la ideea comunismului (de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi) s-au dovedit a fi vremelnice, utopice și, în cele din urmă, nerealizabile, întrucât omul nu acceptă această impunere. Omul nu acceptă să fie egalul celui alt, nici

chiar atunci când este obligat să o facă. Experiența destul de recentă a țărilor foste socialiste arată din plin acest lucru. Chiar dacă se va spune că o jumătate de secol – un interval de timp cu totul insuficient, nici măcar cât o viață de om – nu este concludentă pentru a valida sau invalida acest tip de societate, mai ales în condițiile în care presiunea capitalistă era uriașă, iar strategiile de îndiguire deosebit de eficiente, experimentul (în măsura în care a fost un experiment) a eșuat. Omul este o ființă socială în conflict cu socialul, chiar dacă el, individul, nu are sens și nici conținut fără această dimensiune. Lupta continuă care să dă în el, între calitatea lui de creator și consumator de social și calitatea lui de ființă individuală, de scurtă durată, unică și irepetabilă pe planeta Pământ este una paradoxală, iar socialismul a dovedit din plin acest lucru. În vremea socialismului, spre exemplu, muncitorii, personalul TESA și toți cei care lucrau într-o întreprindere nu realizau că, potrivit doctrinei comuniste, ei sunt de fapt proprietarii și beneficiarii acelei întreprinderi și se comportau ca și cum ar fi muncit pentru alții, care le erau ostili și îi furau la salarii sau, în orice caz, nu îi plăteau cât ar fi meritat. Ceea ce era foarte adevărat. Mai mult, unii dintre ei, când aveau posibilitatea, furau masiv din întreprinderea lor, a celor care lucrau acolo, și duceau produsele respective acasă la ei sau le valorificau în altă parte. Statul socialist era – sau trebuia să fie – un stat al tuturor, fiecare individ fiind, deopotrivă, membru al statului, deci proprietar al întregii avuții naționale și, în același timp, propriul lui salariat. Cum să pricepi așa ceva?! De aceea, muncitorul nu se comporta ca fermierul american care muncește de dimineața până seara pe proprietatea lui și are mare grijă ca totul să fie cât se poate de perfect, ci ca un salariat al acestui fermier care, potrivit doctrinei comuniste era sau ar fi trebuit să fie el însuși și pe post de fermier și pe cel de salariat al fermierului, adică al sieși. De aceea, strungarul de înaltă calificare, dintr-o întreprindere socialistă, trăgea cu coada ochiului să nu-l vadă nimeni și dosea o bară de inox pe care o ducea acasă la el, unde avea un mini-strung pe care numai el știe cum îl adusesese de prin Vest, și, în mare taină, de regulă, noaptea, făcea niște bijuterii de piese care se cereau pe piață pe care le vindea la un preț convenabil.

Deci nu prosperitatea întreprinderii, nu marca fabricii, adică valoarea și cultura organizațională a acelei entități productive îl interesa pe bietul om, ci modul cum s-ar putea folosi de această realitate pentru a câștiga mai mult și mai bine, pentru a se îmbogăți (desigur, în limitele de atunci). Bineînțeles, nu toți strungarii procedau așa, ci doar unii dintre ei, de regulă dintre cei mai buni și, dintre cei mai buni, cei mai șmecheri și mai lipsiți de moralitate socială, ca să nu spunem socialistă. Pentru că, omul, în general, este preocupat, mai întâi, de propria lui bunăstare, de propria lui securitate economică și financiară și abia după aceea de cea a întreprinderii unde lucrează, a țării sau a restului lumii. El nu înțelege – și, probabil, nu va înțelege niciodată pe deplin – că bunăstarea și securitatea lui sunt condiționate de bunăstarea și securitatea celorlalți, mai ales a organizației care-i asigură condiții pentru a-și câștiga existența, cumpărându-i singurul bun pe care el îl are și îl poate vinde: munca. Acest om, care nu are altceva decât propria lui capacitate de a munci, a fost, de regulă, sărac și în vremea comunismului și este sărac și astăzi, pentru că, oricât de priceput ar fi, este greu să devină bogătaș doar din salariul pe care i-l plătește patronul. Sau statul...

Una dintre primele concluzii care se desprind încă de pe acum este aceea că *toate societățile din lume generează, într-un fel sau altul, sărăcie*. Fraza potrivit căreia nu există oameni bogați și oameni săraci, ci oameni harnici și întreprinzători și oameni leneși și lipsiți de inițiativă este relativă și nerealistă. Nu toți oamenii săraci sunt leneși și lipsiți de spirit de inițiativă și nici toți oamenii bogați harnici, inteligenți și foarte întreprinzători.

Dinamica efectivă a bogăției și a sărăciei este destul de complicată, pentru că procesele de generare și evoluare a acestor realități sunt ele însele dinamice și complexe.

De aceea, considerăm ca la întrebarea: *De ce există bogați și săraci?* nu se poate răspunde nici în mod tranșant, nici în mod obiectiv. Desigur, s-ar putea spune că așa este lumea făcută, că ea nu poate ieși dintr-o stare în care se află dintotdeauna și, ca atare, n-ar trebui să ne concentrăm atenția asupra întrebărilor de acest gen, ci, mai degrabă, să ne gândim cum să ameliorăm aceste raporturi, cum să-l facem pe cel sărac mai puțin sărac și pe cel bogat nu mai puțin bogat, ci mai bun manager, mai realist și mai uman, mai întors cu fața către cei care-l ajută să fie bogat. Suntem conștienți că vorbele acestea seamănă cu un limbaj de plumb topit, că bogatul va avea totdeauna mentalitate de bogat, iar săracul va fi totdeauna în siajul celui bogat, fără să aspire vreodată că ar putea ajunge, sărac fiind, la timona uriașului vapor de croazieră care ne duce pe toți în același loc, spre același tărâm al eternității. Sau visând mereu să devină bogat, puternic, invulnerabil și prosper...

Statistica este însă de altă părere. Realitatea raporturilor dintre bogăție și sărăcie, dintre lumea care are și lumea care nu are, între cei care muncesc din greu și cei care profită nonșalant este cât se poate de descurajantă pentru cei care nu au și nici nu pot avea mai mult de cel mult un salariu din care să poată trăi până la chenzina următoare, dacă nu cumva, între timp, a interveni o concediere, o boală sau o incapacitate de muncă.

În 2005, numărul oamenilor care trăiau sub pragul sărăciei extreme era de 1,4 miliarde, mai scăzut decât în 1981, când era de 1,9 miliarde, dar destul de mare pentru a menține acest pericol extrem de important la adresa comunităților și securității planetei. Banca Mondială utilizează ca indicator al sărăciei extreme cifra de 1,25 dolari pe zi pentru un locuitor. În această perioadă (1991-2005), după datele băncii mondiale, rata sărăciei extreme a fost redusă de la 52% la 26%. Ar trebui, probabil, să ne bucurăm pentru acest progres uimitor, dar, totuși, 26% dintre semenii noștri au doar 1,25 dolari pe zi pentru hrană, apă, locuință, educație, sănătate și celelalte trebuințe vitale.

Cifrele nu sunt o fatalitate în ceea ce privește inegalitatea în lume, dar nici o soluție pentru eradicarea acestui fenomen neeradicabil. Ele dau însă o evaluare a dimensiunii fenomenului. Faptul că rata sărăciei extreme crește sau se reduce parte importantă pentru starea lumii, dar nu are nicio relevanță în ceea ce privește securitatea ei. Atâta vreme cât există sărăcie, există și conflict, iar un astfel de conflict nu are soluție universală. Spre exemplu, rata sărăciei extreme, în Asia, s-a redus, în perioada 1981-2005, de la 79% la 18%, iar pentru China de la 84% la 16%. De aici nu rezultă că, în aceste zone, s-a redus conflictualitatea dintre lumea bogată și lumea săracă sau conflictualitatea endogenă a procesului de sărăcire. Rezultă doar o particularizare a acesteia și cerința de a fi analizate punctual, pe zone și situații, cauzele și efectele fenomenului sărăcirii și efectele lui insecuritate.

Mai mult, dacă cifra pragului cel mai de jos al sărăciei se va ridica la 2,5 dolari pe zi pentru o persoană, atunci putem vorbi de peste trei miliarde de săraci. Aproape jumătate din populația Africii trăiește cu mai puțin de 1,25 de dolari pe zi, iar situația de ansamblu a continentului este una cât se poate de complicată, ca și cum omenirea (sau cei care gestionează bogățiile planetei) ar dori depopularea Africii și transformarea ei într-un uriaș rezervor de materii prime și resurse.

Tabelul nr. 1 Situația populației sărace (în mii de locuitori)

VENITURI	1981	1984	1987	1990	1993	1996	1999	2002	2005
Mai puțin de 1 \$ pe zi	1535	1359	1228	1303	1236	1133	1146	1087	879
Mai puțin de 1,25 \$/zi	1913	1827	1718	1818	1785	1672	1695	1627	1400
Mai puțin de 2 \$/zi	2546	2625	2638	2754	2816	2807	2872	2808	2598
Mai puțin de 2,25 \$/zi	2739	2872	2949	3076	3179	3236	3315	3276	3140

Faptul că aproape 45% dintre locuitorii planetei trăiesc cu mai puțin de 2,25\$ pe zi reprezintă una dintre marile probleme ale planetei, poate cea mai mare, după riscurile geofizice, geoclimatice și cele rezultate din proliferarea armamentului nuclear.

După opinia noastră, cea mai gravă amenințare la adresa securității populației planetei o reprezintă sărăcia. Nu ne referim nu doar la starea de sărăcie, ci mai ales la mecanismele de generare și perpetuare a acesteia. Probabil că, într-o anumită viziune, sărăcia este suportul adevărat al bogăției, în sensul că avuția se polarizează. Cei care o creează, prin munca lor, nu beneficiază de ea, ci doar de un salariu, pe când ceilalți, proprietarii, acumulează restul. Situația insecuritară este evidentă. Între marea majoritate a populației planetei, care trăiește doar cu câțiva dolari pe zi, și acea mână de oameni care gestionează nu numai bogățiile și resursele planetei, ci însăși viața pe aceste pământ al oamenilor există un conflict uriaș, care nu poate fi rezolvat doar prin creșterea sau descreșterea salariilor. Probabil că actuala configurare a realității oamenilor și comunităților omenești de pe planetă nu permite ieșirea din sistem, iar sistemul actual nu poate exista decât într-o fizionomie în care sărăcia și bogăția se produc și se reproduc precum, spre exemplu, ciclul apei. Autoreglarea acestui sistem este dramatică pentru omul de rând, iar ieșirea din sistem pare imposibilă. Omul bogat nu este doar un simplu gestionar sau un manager, ci un adevărat stăpân, chiar dacă sistemul de legi îi limitează puterea și competențele. În realitate, bogatul huzurește, în timp ce săracul rabdă de foame sau pur și

simpliciter moare de foame și din cauza bolilor provocate de malnutriție. Anual, mor în acest fel, 45 de milioane de oameni. Cu alte cuvinte, în fiecare an mor de foame aproape atâția oameni câți au pierit în primii patru ani din cel de-Al Doilea Război Mondial. Desigur, cei care se erijează în „gestionarii” planetei Pământ și cred că populația Terrei ar trebui să fie redusă doar la câteva sute de milioane, probabil că încurajează aceste modalități de „consumare” sau de erodare a populației. Mulți cred că resursele planetei sunt limitate, iar explozia demografică n-ar face altceva decât să grăbească epuizarea acestor resurse și să grăbească sfârșitul omenirii. „Soluțiile” sugerate de acești oculți sau de care or fi sunt cât se poate de diversificate: războaie pustiitoare, înfometare, răspândirea unor epidemii care să împuțineze populația planetei, încurajarea conflictelor locale etc. Eradicarea sărăciei sau ameliorarea situației generate de sărăcie nu pot fi pe placul lor. Ele n-ar putea fi altceva decât încurajarea exploziei demografice și, deci, a scurtării duratei civilizației umane pe planeta Pământ.

Calcululele care se fac sunt cât se poate de îngrijorătoare. Faptul că, în 2025, spre exemplu, populația planetei va ajunge la nouă miliarde nu poate rămâne doar un simplu calcul sau o simplă constatare. Neomalthusienii vor țipa în gura mare că nu mai ajung resursele, în timp ce paradisurile fiscale vor continua, probabil, să încurajeze polarizarea banilor și să stimuleze consumul. *„Înmulțirea claselor consumatoare și scăderea claselor productive, iată răul organic, în contra căruia o organizare bună trebuie să găsească remedii. (...) Clasele productive au dat îndărăt; proprietarii mari și țărani au sărăcit; industria de casă și meșteșugurile s-au stins cu desăvârșire – iar clasele improductive, proletarii condeiului, cenușerii, oamenii ce încurcă două buchi pe hârtie și aspiră a deveni deputați și miniștri, advocații, s-au înmulțit cu asupra de măsură, dau tonul, conduc opinia publică, fericesc nația în fiecare zi, pe hârtie (...) Astfel, statul român nu mai este un produs al geniului rasei române, ci un text franțuzesc aplicat asupra unui popor ce nu-l înțelege și nu-l va înțelege niciodată. „Peste tot aceeași idee: să dau străinilor ce-mi cer; cât pentru români, puțin îmi pasă!”* scria Eminescu acum 133 de ani.

Aruncarea pe fereastră a resurselor, înstrăinarea lor fără niciun fel de rațiune suficientă sau pentru rațiuni care nou, neguvernanzilor și nepoliticienilor ne scapă, ci, mai degrabă – spun unii –, pentru că așa ni s-a cerut, aceasta a fost prețul integrării, constituie nu numai o acțiune înrobitoare la adresa poporului român, care îl readuce la condiția sau tradițională istorică de dezmoștenit, de scos afară din propria-i casă, ci și o sărăcire nejustificată a națiunii și chiar o crimă împotriva țării, o deposedare artificială și lipsită de orice semnificație de propriile ei resurse.

Desigur, în condițiile de azi, când domeniile economice au devenit interdependente, când marile corporații nu sunt numai profitoare și exploatare, ci și creatoare de valoare, când investițiile străine au un rol foarte important în prosperitatea unei țări, indiferent cât de mare și cât de puternică ar fi aceasta, problema puterii economice, sociale și chiar militare se pune în alți termeni decât acum un secol. Dar noua arhitectură politică și economică trebuie să se realizeze în termeni avantajoși și nu dezavantajoși, în termeni de beneficiu național și nu de pierderi naționale irecuperabile, în termeni de îmbogățire a națiunii și nu de sărăcire și de întoarcere a gospodăriei țărănești, spre exemplu, la o umilă agricultură de supraviețuire, care, evident, nu mai este posibilă în secolul al XXI-lea.

Același Eminescu, referindu-se la efectele unei teorii care, în vremea aceea ere un fel de echivalent al valorii economiei de piață din zilele noastre arăta: *„Astfel, teoria de om și om, o teorie curat filantropică și un rezultat al compătimirii ce omul o are nu numai pentru semenul său, ci chiar pentru animale, devine o stupiditate erijându-se în teorie de stat, căci preface țara moștenită, apărată cu vărsare de sânge și cu privațiuni, într-o mlaștină pentru scurgerea elementelor nesănătoase din alte țări – introducând într-un stat eminent național un sistem de instituții cosmopolite. (...) Urmare aplicării ei vom avea de-acum înainte dominația banului internațional, o domnie străină, impusă de străini; libertatea de muncă și tranzacțiuni; teoria de luptă pe picior în aparență egal, în realitate inegal. Și, în această luptă, nu învinge cine-i tare, nobil, sau eroinic; învinge cel pentru care orice mijloc de câștig e bun, cel fără scrupul față de concetățenii săi, cel pentru care orice apărare a muncii e o piedică pe care va tinde a o răsturna, pe cale legiuită sau pe cale piezișă. (...) Urmare ei, capitalul, care ar trebui să fie și să rămână ceea ce este prin natura lui, adică un rezultat al muncii și, totodată, un instrument al ei, e, adesea, ca posesiune individuală, rezultatul unor uneltiri vinovate, a exploatării publicului prin întreprinderi hazardate și fără trâinicie, a jocului de bursă, a minciunii. Elemente economice nesănătoase, uzurari și jucători la bursă, cavaleri de industrie și întreprinzători șarlatani, se urcă, cu repejune, în clasele superioare ale societății omenești, în locurile care, înainte, erau rezervate nașterii ilustre, averii seculare, inteligenței celei mai dezvoltate, caracterului celui mai*

drept și mai statornic...Peste tot credințele vechi mor, un materialism brutal le ia locul, cultura secolului, mână-n mână cu sărăcia claselor lucrătoare, amenință toată clădirea măreață a civilizației creștine. Shakespeare cedează bufoneriilor și dramelor de incest și adulteriu, cancanul alungă pe Beethoven, ideile mari asfințesc, zii mor. (...) Mita e-n stare să pătrunză orișiunde în țara aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații. (...) Oameni care au comis crime grave rămân somități, se plimbă pe strade, ocupă funcțiuni înalte, în loc de a-și petrece viața la pușcărie. (...) Ne mulțumim dacă actele guvernărilor de azi nu sunt de-a dreptul de înaltă trădare, abstracție făcând de toate celelalte defecte ale lor, precum mărginirea intelectuală, slăbiciunea de caracter, lipsa unui adevărat și autentic sentiment patriotic (...) Trădătorii devin oameni mari și respectați, bârfitorii de cafenele – literatori, ignoranții și proștii – administratori ai statului român.”¹

Dintotdeauna, poporul român a fost nevoit să suporte ofensiva, aroganța și efectele catastrofale ale accesului în instituțiile cărmuitoare ale țării al unor impostori sau al unor minți pervertite, al unor oameni mărginiți sau rău intenționați, al unor aserviți sau – și mai răul – al unor oportuniști incapabili să vadă dincolo de marginea propriilor interese, să înțeleagă și să slujească interesul vital al țării. O țară de 23 de milioane de oameni a fost făcută ferfeniță în douăzeci de ani, întreaga ei economie a fost pusă pe butuci, agricultura a fost distrusă, proprietatea folosită ca mijloc de reînăuțire a șemecherilor și oportuniștilor. De douăzeci de ani, România suportă bătăliile interne pentru putere ale unei clase politice absolut iresponsabile, toate celelalte probleme – educația, sănătatea, economia, viața, apărarea națională, ordinea și securitatea publică, salariile, pensiile, asistența socială etc. – suportând doar capriciile unor inși care nu au făcut altceva decât să genereze haos în toate sistemele, astfel încât hoții de drumul mare să poată fura în voie ce a mai rămas de furat din țara aceasta, iar ei, politicienii, să-și perpetueze, pe cât posibil, puterea. Esența guvernării acestei țări în ultimii douăzeci de ani a fost, cu mici excepții (dar și acelea conjuncturale) o campanie electorală continuă, de fapt, o agresare murdară și o manipulare oribilă a cetățeanului. Aproape totul, mai ales în ultimii opt ani de guvernare pdl-istă, a fost vulgarizat, agresat, extremizat și viciat. În aproape toate funcțiile mai mult sau mai puțin importante au fost numiți oameni aserviți puterii politice, partidului de la guvernare, iar legile au fost modificate în așa fel încât să slujească în exclusivitate interesul puterii. Criza le-a dat prilejul guvernărilor pdl-iști să implementeze cu dezinvoltură și agresivitate cele mai dure măsuri care au fost luate vreodată în România în timp de pace: tăierea cu 25 % a salariilor bugetarilor, tăierea ajutoarelor sociale, concedieri masive, închideri de școli și spitale, mărirea taxelor și a contribuțiilor, mărirea TVA și câte altele, pe motiv că așa a cerut FMI și Banca Mondială, că este criză și, pentru ieșirea din criză, tot omul trebuie să plătească. În acest timp, evaziunea fiscală a continuat să atingă cote uriașe, clientela politică să-și sporească averile, iar țara să sărăcească, ajungând pe unul dintre ultimele locuri din Europa.

Grija pentru dezvoltarea economică și socială, pentru securitatea cetățeanului și a familiei sale, pentru bunăstarea orașului, pentru supraviețuirea satului au dispărut aproape cu desăvârșire. Cu o conducere absolut incompetentă, agresivă și nerușinată, țara a pierdut aproape orice șansă de a se redresa, de a se reconstrui viguros și solid. Nu contează că România este una dintre țările europene cu cele mai bogate resurse. Contează doar campania electorală și prețul accesului la putere. Așa a fost mereu. Iată ce scria Eminescu, în ziarul *Timpul* din 27 ianuarie 1882:

„Favoarea și interesul electoral singure prezidează la alegerea amplexațiilor statului, cu toate că cine nu știe că, integritatea, capacitatea, experiența, și probitatea factorilor însărcinați de-a aplica legile și regulamentele sunt condițiuni esențiale ale mersului regulat al unei bune administrații, a garanției drepturilor și apărării intereselor fiecăruia [dintre cetățeni], și, prin urmare, a bunului trai și liniștei publice? Dar, sub regimul actual, interesul personal, conveniențele de coterie, primează față de interesul general și binele public. Necesitatea de-a conserva o majoritate compactă și devotată în Adunări trece peste orice alte considerații. Pentru a dobândi glasurile deputățiilor trebuie exigențele lor satisfăcute, se încredințează funcțiunile delicate de prefeți și subprefeți creaturilor deputațiilor, care, sub numele lor, administrează districtele după plac și dispun, fără nici o responsabilitate, de interesele, de averea și de onoarea cetățenilor. Funcțiunile publice sunt, adesea, în mâinile unor oameni stricați, loviți de sentințe judecătorești; astfel muncitorii de pământ sunt supuși la vexațiuni, la acte arbitrare, adevărate cauze care [le] aduc mizeria. Justiția, subordonată

¹ Mihai Eminescu, *Convorbiri literare, Trei zile de-a rândul...*, *Timpul*, 20 februarie 1879, în *Opere*, vol. X, pag. 191, 192, apud

politicii, a devenit o ficțiune și nu mai există nici o garanție pentru cele mai prețioase interese ale societății."²

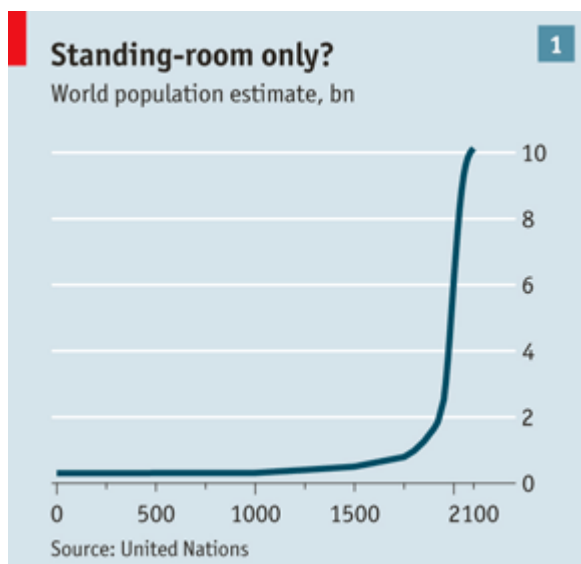
Parcă acest articol ar fi fost scris în ziarul de azi, în ediția de dimineață. În cei 130 de ani, câți au trecut de la publicarea acestui articol, nu s-a schimbat nimic. Vremurile de azi sunt aproape identice cu cele de atunci. Ziariștii adevărați de azi – câți or mai fi – scriu sau ar putea să scrie cam cum scria Eminescu atunci, oripilat de putregaiul celor care duceau țara de râpă. Modernizarea și modernitatea nu trebuie să ducă la distrugerea valorilor, la uzurparea vieții, credinței, moralității, la sărăcirea țării, ci la progres și prosperitate. Aceasta nu-i modernizare, ci înstrăinare, ieșirea din propriile valori, ieșirea din autentic, pierderea identității (sau renunțarea la identitate) în favoarea unui statut mai bun, care, în cele din urmă, se poate dovedi, pentru cei mai mulți dintre cei care au renunțat la statul lor de români, o iluzie. Or, în ultimii 20 de ani, România are cu trei milioane de locuitori mai puțin, iar dintre cei 20 de milioane care se mai învrednicesc cu povara acestui nume de român, transformat de scursura românească și de neprietenii României, într-o rușine europeană (cel puțin, așa scriu ziarele superficiale ale acestor vremuri ticăloase), aproape toți (adică 80-90 %) sunt mult mai săraci decât înainte de 1989, când toți românii erau săraci, iar unii dintre ei au ajuns, astăzi, de-a dreptul muritori de foame, în timp ce doar câțiva, împreună cu clanurile lor, s-au îmbogățit cât cuprinde, furând sau însușindu-și abuziv bogăția națională.

Tragedia cea mai mare este aceea că, deși are capacitatea și dreptul să-și impună voința și puterea de a ieși din sărăcie și din umilință, prin alegerea unor conducători demni de acest nume și de această uriașă responsabilitate, poporul român nu o face. Nu iese la vot, iar cei care ies ori nu știu ce votează, ori votează cu obidă sau cu iresponsabilitate pe cei care le oferă mită electorală sau îi păcălesc cu vorbe care nu au nicio acoperire în realitate, în proiecte, în fapte. Mai mult, așa cum scria Eminescu cu 130 de ani în urmă „*Poporul a pierdut de mult încrederea că lucrurile se pot schimba în bine și, cu acel fatalism al răscolurilor nefericite, duce nepăsător greul unei vieți fără bucurie și fără tihnă.*” Singurul remediu pe care l-a găsit acestei agresivități cumplite împotriva sa a fost migrația spre țările occidentale care le-au oferit un loc de muncă mult mai bine plătit decât în țara lor de origine, adică în România, unde, de fapt, cei mai mulți dintre ei erau fie șomeri, fie țărani desțărâniți și lăsați pe drumuri, cu hectarul lor de pământ pe care nu-l mai puteau munci cu sapa.

Sărăcia socio-demografică

În unele țări, îndeosebi în cele care au rată de fertilitate mai mică, în jur de 11 % din populație are vârsta de peste 65 de ani și doar 34 % sub 25 de ani. Până în 2050, procentajul vârstnicilor va fi de 26 %, iar cel al tinerilor doar de 24 %. Concluzia care se desprinde de aici este cea a unei catastrofe demografice. Singurele țări care vor mai pute supraviețui o vreme sunt acelea în care fiecare femeie va reuși să nască cel puțin o fiică. Dar, potrivit analizei pe care o avem în vedere, în 83 de țări, nu toate femeile vor reuși să nască câte o fiică. În Hong Kong, spre exemplu, la fiecare 1000 de femei, nu se nasc decât 547 de fiice. Potrivit unor calcule făcute de jurnaliștii "The Economist", dacă tendințele de scădere a ratei fertilității se mențin, statele se vor depopula, ultimele de pe mapamond care-și vor pierde populațiile fiind Brazilia și Canada. Români va consemna în registrul nașterilor ultimul bebeluș de gen feminin în anul 3200. În momentul de față, în țara noastră, 15 % din populație are a peste 65 de ani, iar procentul femeilor de vârstă fertilă (15-49 ani) este de 49 %. Și densitatea populației este în scădere, de la 90 de locuitori pe km pătrat, cât era în 2010, la 62, în 2100.

² Mihai Eminescu, *Într-un lung articol...*, *Timpu*, 27 ianuarie 1882, în *Opere*, vol. XIII, pag. 43, apud

Populație globală estimată (sursa: <http://www.economist.com/node/21533364>)

Creșterea populației ar părea că reprezintă o chestiune defavorabilă planetei și înseși vieții. Oamenii provoacă, după unele opinii, schimbării climatice. Orice am spune, este foarte clar că activitatea oamenilor ofensează planeta sau, în orice caz, produce schimbări pe care natura nu le acceptă. În 2007, spre exemplu, în Statele Unite. Ca și în Australia, a fost emisă aproape 60 de tone de dioxid de carbon pe cap de locuitor, în timp ce, în 60 de țări, această emisie a fost doar de o tonă de persoană. Desigur, din punct de vedere statistic, există o diferență uriașă, dar natura nu o face. Ar rezulta, de aici, că explozia demografică din unele țări sărace nu a făcut și nu va face rău planetei. În schimb, creșterea semnificativă (50%) a populației în SUA, în perioada 1970-2010, ar fi contribuit masiv la schimbările climatice azi. Intrarea în rândul țărilor în rândul marilor poluatoare poate avea însă amplificat acest efect. Noi credem că lucrurile acestea contează mai puțin decât, spre exemplu, accentuarea faliei strategice dintre lumea bogată și lumea săracă sau dintre politicile agresive globalizatoare și cele de fragmentare și diversiune.

Deși se estimează că vor fi probleme foarte serioase cu resursele de apă, precum și cu cele energetice, datorită limitelor resurselor energetice, noi considerăm că nu acestea sunt problemele esențiale ale planetei noastre. Se știe, în afară de faptul că s-a dovedit deja că petrolul, spre exemplu, nu este de natură biotică, ci abiotice (de unde rezultă inepuizabilitatea resurselor, atâta vreme cât planeta va avea activitate geofizică), există numeroase alte forme de energie, unele deja cunoscute (energia nucleară, care este energia Cosmosului), altele care vor fi descoperite în următoarele decenii sau veacuri. Problema cea mai serioasă a civilizației oamenilor pe planeta Pământ este chiar această civilizație. Ea este, de la un capăt la altul, conflictuală. Nu a existat epocă istorică dintre cele cunoscute în care oamenii să construiască o societate în care toți să beneficieze de avantajele progresului. Totdeauna a existat o lume foarte bogată și una extrem de săracă, de parcă n-ar fi vorba de aceeași specie, ci de specii cu totul diferite, unele destinate să fie veșnic bogate și altele să fie veșnic sărace. Deși sărăcia și bogăția constituie esența probleme conflictualității acestei planete, niciodată o astfel de problemă nu a putut fi rezolvată, în nici un fel.

O problemă mult mai gravă decât cea a conflictualității, se pare că este cea a fertilității. În 1970, rata fertilității era de 4,45, numărul de copii per familie fiind de 4-5. Rata actuală a fertilității este de 2,45, cu scăderi grave în unele locuri. În Bangladesh, această rată s-a redus la jumătate în ultimii 20 de ani, în prezent fiind de 2,16. Fertilitatea, în Iran, a fost, în 2006, de 1,9, în 1984 fiind de 7. În țările Uniunii Europene, spre exemplu, se nasc 1,5 copii per familie, în timp ce, numărul copiilor per familie musulmană este de peste 8. În primul caz, aveam de-a face cu o catastrofă demografică, în cel de al doilea cu o explozie demografică. Această situație, caracterizată, în general, prin scăderea numărului de copii per familie, duce la schimbarea echilibrului pe grupe de vârstă, mai exact la îmbătrânirea excesivă a populației și, într-un final, la dispariția ei.

Declinul populației (Sursa: <http://www.economist.com/node/21533364>)

După apogeul de nouă miliarde ce se preconizează să fie realizat prin 2050, este posibil ca populația să înceapă să scadă semnificativ. Cum este și firesc, această scădere este precedată de diminuarea drastică a ratei fertilității. În intervalul 1955-2015, această rată este redusă la jumătate, potrivit unor previziuni.

Consecințele acestei realități, în măsura în care nu vor interveni factori care să determine alte evoluții, predominant pozitive, populația umană a Terrei va dispărea nu datorită vreunei catastrofe cosmice sau nucleare, ci datorită epuizării resurselor de natalitate ale populației umane.

Consecințele îmbătrânirii populației nu sunt doar cele care țin de raportul dintre populația productivă și cea neproductivă, ci se referă și la reducerea mobilității sociale, la incapacitatea societății de a genera înlocuirea eficientă a celor care trec în neființă și, în final, la dispariția acesteia. Societatea actuală seamănă din ce în ce mai mult cu o pădure bătrână, pe cale de a devenii foarte bătrână. Multe dintre localitățile rurale au dispărut sau mai au câțiva locuitori, generațiile sunt disproporționate și cresc periculos în favoarea bătrânilor. Imobilitatea. Femeile tinere refuză să mai facă copii, întrucât sarcina le deformează silueta și, în plus, creșterea unui copil le poate afecta serios cariera. Deja, o mulțime de tinere femei – mai ales cele intrate în politică, dar și cele care lucrează la firme prestigioase, în cercetarea științifică sau în profesiile de risc extrem, cum sunt, spre exemplu, cele militare – pun mai presus cariera și satisfacerea trebuințelor profesionale, care le oferă un statut cu totul special, chiar privilegiat, decât a fi doică la propriul copil sau a pierde ani buni cu educația unui bebeluș. E greu de schimbat această optică a femeii moderne, dar și a bărbaților care preferă femei frumoase, suple și libere decât mămici încorsetate de grija creșterii pruncului.

Este foarte posibil ca o astfel de mentalitate să nu se schimbe, ci dimpotrivă, să se accentueze, să devină un modus vivendi, în pofida unei propagande desuete care se face în favoarea respectării familiei și a iubirii față de copii.

Sărăcia demografică nu este antonimul bogăției demografice, ci doar denumirea unei realități a societății omenesti care, dacă va continua așa, în câteva mii sau n câteva zeci de mii de ani, își va încheia socotelile cu lumea pământeană.

Până atunci, drumul este însă foarte lung și foarte îngrijorător, pentru toată lumea, inclusiv pentru populația României.

Cauzele înapoiării populației în România și îmbătrânirii excesive a acesteia sunt numeroase. Dintre ele, am enumera doar câteva:

- distrugerea economiei sau înstrăinarea ei, pierderea masivă a locurilor de muncă și accentuarea nesiguranței economice și insecurității economice și sociale;
- emigrarea masivă a forței de muncă, îndeosebi a celei calificate, dar și a celei necalificate în unele dintre țările occidentale;

- lipsa unor măsuri eficiente de protecție a familiei, a mamei și a copilului;
- jecmânirea avuției naționale și însușirea ei frauduloasă de către un grup de oameni de regulă incuți, agresivi și lipsiți de orice moralitate;
- instalarea hoției pe post de metodă rapidă de îmbogățire;
- calitatea abjectă a majorității politicienilor lipsiți de noțiunile elementare de știință politică și de capacitatea de a înțelege problemele națiunii, ale țării și a identifica interesul vital al României;
- presiunea exercitată de firmele românești și străine asupra populației și impunerea unui comportament specific societății de consum într-o țară care, în întreaga ei istorie, n-a cunoscut decât o filozofie agresivă a măsurilor de austeritate, de sacrificii și de renunțare;
- atragerea masivă, de către elementele de bază ale societății de consum – firme, societăți multinaționale, rețele comerciale, societăți de fotomodele etc. – îndeosebi a femeilor tinere, frumoase și inteligente, oferindu-le avantaje foarte atrăgătoare – salarii mari, mașină, cultură organizațională remarcabilă, perspective de succes în carieră, călătorii și faimă etc. – și îndepărtându-le astfel definitiv de responsabilitatea și de dorința de a deveni mame și de a-și dedica o parte însemnată din viața, chiar toată viața creșterii copiilor;
- desensibilizarea mării majorități a femeilor moderne ale planetei și scoaterea lor definitivă și irevocabilă din căsnicie;
- deteriorarea gravă și iremediabilă a condiției umane și transformarea oamenilor într-un fel de roboți moderni care își petrec majoritatea timpului la locul de muncă și fac din muncă singura lor rațiune de a exista și de a trăi pe pământ.

În România, situația este și mai gravă, întrucât, datorită agresivității inculturii, imposturii și centrării efortului clasei politice pe bătălia internă, cu sprijin extern, de cucerire a puterii politice, prin păcălirea nerușinată a electoratului, toate sistemele – politic, economic, financiar, educațional, de sănătate, de siguranță și ordine publică, de apărare națională – s-au deteriorat grav, iar remediarea și reîntrarea în normalitatea vieții politice, economice, financiare, sociale și militare devine extrem de dificilă, dacă nu chiar imposibilă.

În timpul guvernării ultimilor opt ani (2004-2012), toate categoriile sociale au fost agresate, agitate, ațâțate unele împotriva altora, probabil pentru a se camufla măsurile luate pentru spolierea națiunii, pentru afacerile dubioase care s-au inițiat cam peste tot, pentru îmbogățirea câtorva indivizi și satisfacerea unor clienți de peste hotare, inclusiv prin continuarea vânzării sau cedării resurselor strategice (aur, gaze naturale, metale prețioase etc.).

În acest timp, au fost închise școli și spitale, s-au înmulțit bisericile, s-a amplificat cerșetoria, s-au multiplicat crimele și conflictele între clanuri și între fel de fel de grupuri, a crescut neîncrederea și anomia socială.

Înmulțirea clanurilor de țigani, expansiunea lor pe continentul european, concomitent cu sporirea rețelelor și organizațiilor de tip mafiot au complicat situația din România și au sporit gradul de insecuritate al străzii, al cartierului și chiar al mediului rural unde se pare că, în multe localități, domină legea junglei sau a celui mai tare. A crescut îngrijorător gradul de incultură chiar în interiorul școlilor de cultură generală, îndeosebi în licee și în școlile generale, iar schimbările arbitrare și nejustificate din învățământ, experimentele gratuite și lipsa de discernământ a unora dintre profesori sau dintre cei care se constituie în manageri ai sistemului educațional din România au efecte catastrofale în formarea tinerelor generații, în respectul față de carte. Când doi ani la rând, procentul de promovare la bacalaureat este cu mult sub 50 % (43 % în prima sesiune a examenului de bacalaureat din anul 2012), înseamnă că problemele din sistemul educațional sunt foarte grave. Probabil că mulți dintre managerii sistemului educațional din România, inclusiv dintre cei care sunt specializați în alcătuirea subiectelor pentru evaluări naționale și examene, sunt certați cu realismul și cu principiul rațiunii suficiente și trăiesc doar în propriile lor reprezentări și complexe, de vreme ce sunt capabili să-i pună pe elevii de clasa a VIII-a în fața unei fraze în care una dintre propoziții este, în același timp, și subiectivă și predicativă și atributivă..., unde și academicienii saltă din sprâncene în fața unei astfel de găselnițe...

Sărăcia spirituală a evaluatorilor constă în lipsa lor de realism, în incapacitatea de a înțelege esențialul, în cazul unui examen. Pentru că una este o problemă pusă în fața olimpicilor, în care dorești să afli nivelul de performanță, și cu totul altceva atunci când evaluezi capacitatea sau nivelul de cunoștințe al unei clase sau al unei trepte din procesul de învățământ.

Sistemul educațional, reformat de fiecare ministru care vine la putere, nu mai are nici un fel de filozofie. Un amestec nefericit între o tradiție părăsită cu dezinvoltură, un pragmatism extras cu forcepsul dintr-o realitate care nu există și care declanșează o ofensivă vulgară împotriva culturii (de tipul „la ce-mi folosește mie istoria României sau *Moara cu noroc?!*”), un sistem nefericit de a-i copia fără discernământ pe alții și o lipsă totală de proiect educațional național nu pot genera decât confuzie, indiferență față de cultură, fugă de carte. Când însuși președintele țării cultivă disprețul față de carte (n-am fost un elev strălucit, dar am ajuns președintele României!), iar unul dintre miniștrii educației și-a luat bacalaureatul cu foarte mare întârziere, când salariile profesorilor sunt ca ale măturătorilor, iar condițiile pe puse pentru a promova în carieră sunt de-a dreptul absurde sau aservite străinătății, nu te poți aștepta la normalitate în sistemul educațional, ci la o sărăcire intelectuală cumplită a neamului, ceea ce generează o vulnerabilitate imensă și pe termen lung, o emigrare masivă a creierelor și o îndobitocire națională, adică exact ce trebuie pentru distrugerea României și a poporului român...

Sărăcia și sărăcirea României

Sărăcia și sărăcirea țării au devenit efectul unei politici absurde, aproape în sine (fără sine), fără obiect, fără margini și mărginiri, fără opțiuni și alternative. Politica românească post-decembristă a ieșit complet din esența ei, din dimensiunea ei națională firească și a devenit una mai mult decât oportunistă, în sensul românesc al cuvântului, adică aservită, lingușitoare, curtenitoare, anațională și, evident, antinațională. Toate faptele de eroism ale acestui popor – cele care au făcut posibilă unitatea țării – au fost trecute în rândul unor noțiuni desuete, chiar rușinoase. Locul demnității și onoarei a fost luat de o politică fățarnică, slugarnică, umilitoare, de dispreț față de poporul român și de România, de închinare absolută în fața orîșicui. Negarea valorilor naționale a devenit blazonul politicii românești post-decembriste, folosindu-se, ca pretext, negarea sau condamnarea comunismului. Cum cei mai mulți dintre cei care condamnă această orânduire habar n-au de ea, negarea comunismului a devenit tot una cu negarea valorilor naționale. Aproape tot ce a realizat acest popor cu eforturi și sacrificii uriașe a fost transformat în fiare vechi și vândut la un preț derizoriu pentru a scăpa cât mai repede de ce-i al nostru și a înrobi cât mai urgent și cât mai necondiționat țara pentru veacurile următoare. Nu este vorba de introducerea țării într-un sistem de interdependențe și interconexiuni absolut necesar pentru epoca pe care o parcurgem, ci de spolierea avuției naționale, de distrugerea otova a puterii economice a țării, de un antiromânism feroce și foarte murdar manifestat, în primul rând, la o mare parte dintre politicienii români – unii dintre ei guvernanți sau parlamentari sau în alte ilustre funcții de conducere, inclusiv la cea unică, adică cea de președinte al României –, adică tocmai la acei oameni care ar trebui să trăiască și să moară pentru binele și valorile națiunii. Efectul acestor politici ce par demente și cu totul iraționale ar putea fi numit, cu un eufemism: *efectul unui exces de zel*. În realitate, este vorba de o bătălie cumplită pentru privatizarea frauduloasă a țării, pentru împărțirea ei, sine die, între cei din afară și cei din interior.

Avuția națională a fost făcută ferfeniță, iar țara adusă foarte rapid în sapă de lemn. România – una dintre puținele țări din Europa cu numeroase resurse – a fost transformată foarte rapid într-o colonie a nimănui, mai exact, a vechilor ei stăpâni din vremea imperiilor și a fel de fel de indivizi autohtoni sau veniți de aiurea. Aceștia au pus mâna rapid pe o foarte mare parte din media, pe politicieni, pe resurse. Cât ai clipi, România a devenit una dintre cele mai sărace țări din Europa, s-a umplut de uriașe magazine și a fost nevoită, cu și prin clasa ei politică lipsită complet de morală și de responsabilitate națională, de respect față de țara aceasta și de oamenii care au creat România modernă, să-și închidă aproape toate întreprinderile, să-și distrugă agricultura, să readucă țaranul în posesia unui pământ pe care nu are cu ce îl munci și să importe 70 % dintre produsele alimentare. O întreagă cohortă de șmecheri și de pungași de drumul mare au prăduit țara și nu au făcut absolut nimic pentru binele ei. Ca și în vremea lui Eminescu, n-au făcut altceva decât să se aservească unei străinătăți chiar mai mult decât i-ar fi cerut aceasta (dacă aceasta i-a cerut-o cu adevărat). România și-a pierdut rapid aproape toate piețele, nu datorită concurenței economice loiale, ci prostiei politice și economice uriașe sau perversiunii politice uriașe care centrează în fiecare zi atenția pe bătălia pentru putere, influență și jecmănire și nu pe marile probleme ale țării: educație, respect, folosire rațională și benefică a resurselor, creare de locuri de muncă atât de necesare pentru o viață decentă a fiecărui om, pentru o putere economică reală, pentru optimizarea bugetului etc. Din ce spun sau nu spun

politicienii noștri – care sunt cam aceiași din toate timpurile –, înțelegi că ei sunt cu mâinile legate, că „marele licurici” și „licuriciul european” ne-au fixat un loc la coada Europei și ne țin acolo pentru că așa vor ei – și că nu contează ce vrem noi –, iar noi, oricum, nu avem dreptul să vrem și nici măcar să știm că am putea chiar să și vrem. Singura noastră voință acceptabilă și acceptată cam de toți este să plecăm dracului odată din țara asta. Înșiși unii dintre românii care trăiesc în România, dar servesc și deservesc cu totul alte interese decât cele românești, spun că țara aceasta ar fi minunată dacă n-ar fi locuită de români. Și fac tot, dar absolut tot ce le stă în puteri pentru a o deromâniza. Ei spun sau lasă să se înțeleagă că totul ni se impune, că ei nu au nicio putere, că ăi mari, ca întotdeauna, ne hotărăsc soarta. Totul ține de standarde, de proceduri, de norme europene, de aquis-uri și de tot felul de invenții care mai de care mai complicate și mai sofisticate, dar care nu au decât un singur efect și acela cât se poate de pervers: sărăcirea completă a României, distrugerea minții, sufletului și poporului acestei țări. Iar cei care o fac sunt, în primul rând, politicienii României, nu birocrații europeni, nici cei care au, de veacuri, cum foarte bine se știe, un cui absolut ruginit împotriva noastră. Nu toți, desigur, dar destui pentru a ne amărî viața, sufletul și țara.

Acești politicieni stupizi, câți or fi – că nu i-a numărat nimeni –, împreună cu cei care se află în spatele lor sau în umbra lor, au generat în țară o cloacă de vipere, în care oamenii se sfâșie între ei, în care profesiile se învrăjbesc, în care funcționarul public s-a transformat pe termen lung în terorist public, în care salariul minim pe economie de-abia de-ți ajunge să-ți plătești întreținerea la bloc, pe timp de iarnă, la o amărâtă de garsonieră, în care profesorii sunt tratați ca niște ciumați, medicii sunt alungați afară, țaranii sunt îmbătrâniți, înrăiți și încârciumați, rezerva armatei este desființată, industria de apărare spulberată, agenții de poliție, dați afară în urma unor teste absurde (probabil, pentru că au strigat, în fața palatului Cotroceni: „Ieși afară, javră ordinară!”), iar așa ceva un fost căpitan de cursă lungă, ajuns președinte al României, prin voința păcălită și în necunoștință de cauză a votantului român nu poate ierta...)

Mulți dintre intelectualii României au intrat în acest joc murdar și cred că poporul român este un popor ticăloșit, un popor barbar, de mâna a doua, că el este vinovat pentru tot răul pe care-l trăim, că nu face doi bani, întrucât, probabil, provine din țigani de la Roma, din vremea imperiului sau din barbarii care nu au reușit să devină catolici și pe care Occidentul nu a reușit să-i civilizeze niciodată. Sunt inși care scriu și susțin că înseși legendele acestui popor, între care și faimoasa „Miorița” constituie un fel de coalizare a doi pentru a-l omorî pe cel de al treilea și a-i lua bunul. Un astfel de popor nu merită nici respectat, nici slujit nici strunit, ci doar înrobit. Și totuși, acest popor care trăiește așa cum zic acești „înțelepți” școliți prin acele zone în care chiar așa se și crede despre poporul acesta al nostru, vorbește, de milenii, aceeași limbă, chiar dacă a fost nevoit să trăiască mult amar de secole în țări diferite, limba română fiind una dintre cele mai unitare dintre limbile vorbite (unii dintre specialiști spun că este atât de unitară încât nu are dialecte, ci doar graiuri, adică frumoase nuanțări), iar *Miorița* nu reprezintă firea neamului, ci tragedia neamului, adică starea de fapt la care s-a ajuns datorită învrăjbirii, creării invidiei, lipsei de unitate statală, dominării altora. *Miorița* nu este o cauză, ci un efect, nu este esența, ci doar o parte a fenomenului, ce a rămas din ce a mai rămas din ontologia acestui modus vivendi cu gardul tras prin inimă. Și romanul *Baltagul* are aceeași înțeles. Și *Moara cu noroc*. Și romanul *Ion*. Lupta între sărăcie și bogăție. Dorința de a ieși din sărăcie. Dar operele respectivă nu preamăresc imoralitatea, ci doar o relevă. Esența operei nu este vulgaritatea sau disprețul față de moralitate, ci nedreptatea care se constituie în cauză, deturnarea de la calitățile esențiale. Drama. Tragedia. Desigur, aceasta nu-l îndreptățește pe Patapievici să scrie ce a scris, nici pe Cărtărescu să-și presare romanul cu vulgarități, dar fiecare dintre noi este liber să scrie ce vrea și cum vrea, iar ceilalți sunt liberi să citească ce vor, să-i aduleze sau să și-i pună pe pereți pe acești sfinți ai condeielor perverse și vulgare, icoane la care să se închine în fiecare dimineață sau în drum spre toaletă. Dar să nu o facă pe banul public, cu dispreț și cinism față de neamul acesta chinuit de istorie, pentru că poporul acesta milenar – care trăiește doar pe teritoriul lui de când se știe – nu trebuie să fie obligat să-i plătească regește pe cei care-l privesc de sus, ca pe un rob, pe cei care-l disprețuiesc profund, îl sărăcesc și îl denigreză. Dar care se hrănesc din munca lui.

Comunismul a încercat să-i niveleze pe toți (mai puțin pe unii), dar a făcut-o în modul cel mai simplist și mai vulgar cu putință, expropriind proprietarii și îngrădind libertatea gândului, ceea ce este, practic, imposibil.

Societatea muncitorilor și a țăranilor din comunism a devenit, prin autonegare și autoanihilare, societatea farsorilor, a șmecherilor de cartier, a îmbuibăților și oamenilor fără vreun căpătâi moral. Ce

n-au reușit să facă toate războaiele prin care a trecut România, toate dictatele, rapturile teritoriale, închisorile comuniste și prostia românească sădită de cei care vor cu orice preț să credem că noi, românii, suntem, prin vocație, un neam de categorie inferioară, prost și umil, a reușit politichia românească, prin „elitele” ei cele mai abjecte.

Ne îndoim că marile cancelarii occidentale chiar nu înțeleg acest joc mizerabil de îndobitocire a României și poporului român. Ne îndoim că, în epoca constituirii unității continentului european – în care contează fiecare țară și fiecare om – viziunile și ambițiile imperiale de odinioară ar mai avea vreo relevanță, în afara unor efecte remanente din care nu se poate ieși cu ușurință. Faptul că unele dintre capitalele fostelor imperii sunt și astăzi capitale înfloritoare, în care se hotărăște soarta continentului european este o realitate care creează, uneori, o ușoară umbră de îndoială cu privire la scopurile și obiectivele reale ale integrării europene, iar unii dintre birocrății de la Bruxelles – ca mai toți birocrății excesivi din lume – le dau sensuri, interpretări, formulări și efecte uneori de-a dreptul bizare. Dar, în pofida acestor realități discriminatorii și, în pofida unor uriașe diferențe de concept (Europa Națiunilor sau Europa Federală, Europa dezvoltării durabile, a locurilor de muncă și a progresului sau Europa austeră), Uniunea Europeană există și continuă să se consolideze.

De aici nu rezultă că politicile și strategiile de sărăcire a României ar fi simple iluzii, că, de fapt, mama noastră, Uniunea Europeană, ar fi foarte îngrijorată de soarta emigranților români, a industriei românești făcută țândări, a finanțelor românești care nu mai există de multă vreme, a agriculturii românești cvasiinexistente pe piața europeană, a sistemului educațional românesc făcut varză, a Armatei Române adusă și ea în sapă de plumb topit, a sistemului de asistență medicală rămas fără medici și spitale, care produce de toate, inclusiv farmacii din sută în sută de metri, mai puțin sănătate, România fiind pe ultimul loc în Europa în ceea ce privește starea de sănătate a populației... Rezultă doar că România își bate joc de suveranitatea ei, că roagă în genunchi pe toată lumea bună sau rea, începând cu marile companii internaționale înrobitoare și continuând cu rețelele de mafioți, de șmecheri, de clanuri țigănești și de toți interesații de tot felul și de toate felurile, de pe unde or fi și cum or fi ei, să o ia în robie, să-i lichideze și ultimele unități energetice, ultimele rezerve de metale prețioase, să-i ia absolut tot ce are în schimbul a mai nimic, să-i transforme frumosul plai în ladă de gunoi sau în talcioc, numai să termine dracului odată cu țara asta care le stă în gât unora dintre politicienii români și nu-i lasă să-și facă meandrele lor de trădători și de dușmani ai neamului românesc...

Jurnalistul experimentat spune că ar dori să nu fie român. Liceanul care a luat bacalaureatul cu o notă mai mare sau mai mică spune că abia așteaptă să plece din țară, mulți dintre acești copii fiind selectați de universități străine pentru a studia acolo și, evident, pentru a rămâne acolo. Idealul adolescentului care termină liceul este să plece din România, să uite că este român și să devină altceva, orice, un cetățean al lumii sau al cui i s-o potrive. Limba oficială a sesiunilor de comunicări științifice organizate de universități și instituții de prestigiu din România nu mai este *româna*, ci *engleza*. Nu poți deveni profesor universitar dacă nu ai publicat cel puțin un capitol în străinătate, nu-ți poți acredita revista științifică pe care o realizezi cu trudă și cu mult efort dacă nu ai, în conținutul ei, un procentaj foarte mare (pentru o revistă românească) de articole scrise de autori străini. Nu știm de ce este nevoie de o astfel de acreditare, de vreme ce revista are ISSN, are redacție, referenți științifici și poartă, împreună cu autorii, întreaga răspundere pentru conținutul articolelor publicate. Și, oricum, girul revistei este dat de comunitatea academică, de cea universitară și de cea științifică din țară și din străinătate, care are sau nu are nevoie de o astfel de revistă. Se presupune că în redacția revistei și în cadrul institutului de cercetare științifică, în cel al universității sau al instituției care editează o astfel de publicație se află cei mai buni specialiști din domeniu. Cum s-o acrediteze alții care nu le pot fi superiori nici ca specialiști, nici ca experiență, nici din punct de vedere al competenței și nici din alte puncte de vedere, de vreme ce nu lucrează efectiv în acest domeniu?!

Produsele alimentare românești au devenit un lux în România. Oamenii fac coadă la ele, deși, altădată, strugurii, merele, roșiile, castraveții, piersicile produse în România se aflau pe toate tarabele și în toate piețele din țară și aveau un mare succes și pe piețele externe.

În câțiva ani nenorociți, au fost distruse rezultatele unei jumătăți de secol de muncă teribilă, în trei schimburi, efectuată de poporul român. Băncile României au fost falimentate rapid, cu o furie de-a dreptul schizofrenică, marile întreprinderi, care-și exportau produsele în zeci de țări, au fost distruse peste noapte – cea mai neagră noapte a economiei românești – prin mașinațiuni financiare, iar cele care au mai rămas au datorii de miliarde la bugetul de stat sau pur și simplu au fost puse pe butuci,

pentru că nimeni nu se mai ocupă de ele. Nu întâmplător, ci pentru a fi privatizate pe un leu sau pur și simplu închise și scoase rapid de pe piață. Combinatul de țevi de la Iași, Combinatul siderurgic de la Galați, șantierele navale românești, combinatele de industrializarea lemnului, uzinele Electroputere din Craiova și ale sute și mii de întreprinderi care, în 1989, au aveau utilaje de ultime generații, aduse îndeosebi din Germania Federală, întreaga industrie de apărare, sistemele de irigații, întreprinderile agricole ultraperformante, pădurile, exploatarea miniere și petroliere au fost devalizate și distruse. În câțiva ani, industria României – inclusiv industria petrolieră, unde țara noastră se afla printre primele trei din lume – a fost rasă de pe suprafața pământului ca și cum ar fi fost ciumată. Economia României s-a scufundat în neant mai rapid decât s-a scufundat Titanicul în oceanul planetar...

Nu știm foarte precis dacă sărăcirea României a fost un obiectiv urmărit de vreuna dintre țările europene, de vecinii noștri – care nu se află nici ei într-o situație mai bună ca a noastră – sau dacă este vorba de o combinație între interesele unor indivizi din România și ale unor indivizi sau ale unor grupuri de aiurea. În momentul când s-a spus că statul socialist nu mai există, iar privatizarea a devenit condiția *sine qua non* a noului drum al României, s-a trezit în fiecare sau aproape în fiecare, dar mai ales în lumea șmecherilor și a celor fără scrupule, dorința supremă de înavuțire rapidă și cu orice preț. Unii dintre țărani s-au năpustit pe CAP-uri și IAS-uri să-și ia pământul înapoi, au devalizat sistemele de irigații, au furat aripile de ploaie și, în cele din urmă, le-au vândut la fier vechi, dar nici până în ziua de azi nu și-au primit tot pământul înapoi, iar cei care l-au primit și-au dat seama că n-au ce face cu el, că nu-l pot munci, întrucât n-au nici tractor, iar aratul costă două milioane lei deja vechi la hectar, adică două sute de lei noi, nici plug, nici boi, nici cai și, mai ales, nici bani. Credit nu le-a dat nimeni – cei mai mulți habar n-aveau că există așa ceva –, iar unii dintre cei care, totuși, au luat credit s-au trezit că nu au cum să-l înapoieze, și-au vândut pământul pe câțiva lei, au rămas și ei în sapă de lemn și, dacă au avut noroc, s-au dus la cules de căpșuni în Spania sau la munci necalificate pe unde s-a putut. Sătenii mai viguroși au părăsit satele, s-au chemat unul pe altul în străinătate și au încercat să supraviețuiască, vânzându-și la jumătate de preț munca...

O mare parte din pământul țării a fost cumpărat de alții, o altă mare parte a rămas pârloagă, iar acolo unde a mai supraviețuit vreo bucățică, acesta este lucrat cu sapa, de către cei bătrâni, care nu au putut să plece la cules de sfeclă în Germania, la munci necalificate în Italia, la cules de căpșuni în Spania, la îngrijirea bătrânilor sau la activități menajare prin familiile occidentale cu dare de mână. Adică la slugărit. Frumoasa noastră țară este aproape o ruină. Eminescu se răsucește pentru a mia oară în mormânt, iar acei patrioții români care n-au avut parte nici măcar de un mormânt sau de o cruce plâng acolo, în ceruri, dacă mai există vreun locșor în cer pentru morții degeaba ai României.

Pe la mijlocul anilor 1990, proporția săracilor în România devenise îngrijorătoare. Ea se situa, în 1994, între 22 %, după estimarea Băncii Mondiale, și 39,9 % după estimarea ICCVB și FMI. În 1994, Tranziția a produs o adevărată explozie a sărăciei. Estimările de la mijlocul anilor '90, deși diferite datorită metodologiei diferite utilizate, relevă proporții îngrijorătoare ale fenomenului. Proporția săracilor se plasează între 22% (estimarea Băncii Mondiale pentru 1994) și 39,3 (estimarea ICCV și FMI pentru același an). În anul 2000, a ajuns la 44 %, potrivit estimărilor Cărții albe la preluarea Guvernării în luna decembrie 2000. Desigur, între timp, odată cu declanșarea crizei, situația a devenit mult mai grea.

Biroul Național Sindical a realizat un studiu intitulat „Romania in contextul Agendei UE 2020” prin care se arată, între altele că rata de ocupare a populației care are între 20 și 64 de ani a scăzut la 62,8 la suta față de 64,4 la suta cât era în 2007 (angajamentul României este să ajungă la 70%). În acest timp, rata sărăciei urcă la 24 %. În UE, potrivit acestui studiu, 20% dintre cei bogați câștigă de cinci ori mai mult decât 20 % dintre săraci, în România 20 % dintre cei bogați câștigă de șapte ori mai mult decât 20 % dintre săraci., iar măsurile de austeritate luate în cazul crizei i-au lovit cel mai tare tot pe cei săraci..³

Aceste studii arată, de fapt, creșterea dramatică a sărăciei, dar ele sunt foarte departe de a prezenta tot adevărul, întrucât milioane de români și-au părăsit țara și au emigrat în țările occidentale în căutarea unui loc de muncă

„În conformitate cu cele mai recente date EUROSTAT, în 2009, România avea cea mai mare rată a riscului de sărăcie din UE cu 22,4 % (față de media UE de 16,3 %). În plus, **32,2 %** dintre

³ *Riscul de saracie urca in Romania la 46%, cel mai ridicat din UE*, <http://www.ziare.com/articole/saracie+romania>

români sufereau de sărăcie severă (față de media UE de 8,1 %). De asemenea, în România, *partea din bugetul gospodăriei cheltuită pe alimente era cea mai mare, cu 44,2 %* (față de media UE de 16,8 %). Ca rezultat, creșterea prețurilor la alimente între 2007 și 2010 este probabil să fi afectat România mai grav decât alte state membre UE, în special persoanele sărace (în România, persoanele din cvintila veniturilor celor mai joase cheltuiesc 58,8 % din bugetul lor pentru alimente, față de media de 44,2 %) - se arata în răspunsul comisariatului european pentru Munca și Probleme Sociale, Laszlo Andor, la întrebarea cu solicitare de răspuns scris pe care am adresat-o în calitate de membru al comisiei de specialitate din cadrul Parlamentului European.⁴

Cam așa arată România azi. În mare. În mic, aproape fiecare om – copil, adolescent, matur, bătrân, femeie sau bărbat – are o poveste amară. Spume țării – adică cei mai buni ingineri, profesori, matematicieni, medici, muncitori de înaltă calificare – au plecat definitiv sau pe termen lung peste hotare, iar cei care, dintr-un motiv sau altul, n-au reușit sau nu au vrut să plece, încearcă să se războiască, așa cum pot, precum Leonidas la Transimene, cu puhoiul hrăpăreț și barbar care pustiește o țară lipsită aproape complet de apărare. Ultimii opt ani au pus coroane de lauri acestei acțiuni de distrugere a României, declanșată încă în 1990 și continuată – pe față sau pe dos – până în zilele noastre. Desigur, speranța noastră constă în integrarea în Uniunea Europeană. Dar, de vreme ce, spre exemplu, cercetarea științifică românească primește, de la Uniunea Europeană, sun 18 % din contribuțiile sale efective la cercetarea științifică europeană, pe motiv că românii nu sunt în stare să atragă fonduri europene în cercetare, atunci toți aștepta la orice. Noi ne gândim că Uniunea Europeană, care se vrea o entitate responsabilă a tuturor europenilor, nu se poate transforma nici în alba-neagra, nici într-un trib, din vremea modului de producție tributar, în care fiecare pune la grămadă cât i se cere, dar primește doar cât reușește să atragă. Dar asta nu-i uniune a tuturor, în care toți ar trebui să prospere sau, în orice caz, să se bucure de avantajul comunității, ci doar un sistem care ia de la toți și dă doar unora... Din instrument de siguranță economică și socială, de securitate, de bunăstare și de prosperitate pentru toți, Uniunea Europeană, dacă va continua să funcționeze așa cum funcționează acum, înseamnă că nu va fi altceva decât un mecanism pentru îmbogățirea unor țări sau unor entități și pentru sărăcirea și distrugerea altora. Dorește Uniunea Europeană să fie așa ceva? Potrivit Tratatului și documentelor sale, probabil că nu; în realitate însă – cel puțin pentru România – asta este. Sau așa pare a fi.

Specificul insecurității generată de sărăcie

Un om sărac este un om vulnerabil. Un stat sărac este și el, la rândul lui, un stat vulnerabil. Desigur, și un om bogat este sau poate fi vulnerabil la atacul altor oameni bogați. Un stat bogat poate fi și el vulnerabil, dar mult mai rar. Pentru că, astăzi, ca și ieri, statele bogate, deși se află în competiție acerbă pentru piețe și resurse, alcătuiesc, totuși, un club care le dă dreptul, mai ales după ultimul mare război mondial, la a fi puternice și, pe cât posibil, invulnerabile. Vulnerabilitatea săracului este una de tip universal. Săracul este vulnerabil atât în fața sărăciei, cât și în fața bogăției. Vulnerabilitatea bogatului este una de tip special. Țările bogate nu au ajuns niciodată în sapă de lemn, ci, dimpotrivă, totdeauna, chiar și atunci când au fost aproape complet distruse în urma unui război, precum Germania care a pierdut nou milioane de oameni, sau Rusia care a pierdut 25 de milioane, eu reușit să revină rapid în rândul elitelor și să-și continue viața de acolo, de sus, din universul bogăției. Germania este una dintre aceste țări care, într-o jumătate de secol, a trecut de la dezastru la prosperitate, de la distrugere la construcție durabilă și pe termen lung. Desigur, cu 7 ajutorul celorlalte țări bogate, îndeosebi cu sprijin american, dar mai ales printr-un efort propriu care are valoarea unui act colectiv de eroism național. Același lucru se poate spune și despre Japonia. Aceste două țări învinse și lovite cumplit în cel de-Al Doilea Război Mondial sunt, astăzi, printre cele mai prospere din lume.

Bogăția nu este totuși un dat, ci doar o condiție. Cei puternici știu ce înseamnă această condiție și și-o construiesc în fiecare zi. Mecanismele acestei construcții – ne referim îndeosebi la cele financiare – nu sunt chiar la îndemâna oricui, iar dacă muritorii de rând încearcă să se infiltreze

⁴ *Sărăcia în România, de patru ori mai mare decât media europeană,*
<http://corinacretu.wordpress.com/2011/02/18/saracia-in-romania-de-patru-ori-mai-mare-decat-media-europeana/>

cumva în elita financiară a lumii, nu numai că li se închide o poartă nevăzută în nas, dar puterea discreționată – pentru că, la ora actuală, se pare că aceasta este caracteristica fundamentală a puterii finanței – are toată grija ca să nu mai miște vreodată în front.

Sărăcia este starea în care ajunge un om sau un popor atât ca urmare a proastei gestionări a resurselor proprii și a unor politici cel puțin nechibzuite, cât mai ales datorită împrejurărilor, conjuncturilor nefavorabile, ciocnirii dezavantajoase a intereselor, presiunii exterioare și interioare pentru care nu sunt găsite supapele necesare, nici soluțiile viabile. Așa se întâmplă ca o țară bogată în resurse și cu oameni foarte inteligenți, cum este România, să se situeze și să fie situată fără drept de apel la coada continentului european, iar populația să suporte, de milenii, dezastrele generate de aceste presiuni cumplite, atât exterioare, cât și interioare. O mare parte din istoria ei a fost prădată de populațiile războinice migratoare, o altă mare parte, s-a aflat la frontierele dintre trei mari imperii ale lumii medievale și contemporane – Imperiul Țarist, Imperiul Otoman și Imperiul Habsburgic, iar toate încercările pe care le-a făcut sau le-ar fi făcut pentru unitate (deși, prin vocație, prin limbă și cultură, poporul român este unul dintre cele mai unitare din Europa) nu au primit nici un fel de sprijin și au fost zădărnice chiar înainte de a fi puse în aplicare. Unitatea românilor s-a realizat, atunci când au fost destrămate imperiile, iar imperiile au fost destrămate atunci când și-au trăit traiul și când populația continentului a hotărât să le distrugă. Dar distrugerea lor nu a fost una venită de la cosași și plugari, ci una chibzuită tot în marile cancelarii ale lumii. Așa că, deși imperiile care ne-au înrobii și ne-au învrăjbit pe unii împotriva altora atât amar de ani au dispărut, efectele acțiunii lor continuă să existe și astăzi. Sunt politicieni și oamenii de cultură din România care cred că, dacă am fi devenit catolici sau dacă am fi făcut parte cu toții din Imperiul habsburgic, am fi, astăzi, un alt popor. Mai chibzuit, mai civilizată, mai în centrul Europei și nu la periferia continentului, nici în disprețul marilor cancelarii.

Personal, nu numai că nu cred așa ceva, ci dimpotrivă, consider că astfel de atitudini sunt un efect al aservirii necondiționate, al incapacității de a cunoaște și înțelege valoarea poporului nostru, rezistența lui la deșănțare, la umilire, la înrobire, la distrugere. Dacă, totuși, acest popor rezistă de milenii pe acest teritoriu, lovit cumplit și umilit de marile imperii și de coloana a cincea a acestora – cea din interiorul României – înseamnă că este un popor de foarte bună calitate, un popor care merită admirație nu dispreț. Cei mai mulți dintre acești indivizi care își extrag păreri din ce au învățat ei prin străinătățile pe unde au fost școliți pe banii poporului român nu au înțeles mai nimic din valorile neamului din care fac parte și, după modul cum se comportă, se pare că abia așteaptă ca neamul acesta să fie complet europeanizat, adică complet desființat, întrucât se pare că asta înțeleg ei prin europeanizare.

Sărăcirea gravă a țării are foarte multe meandre, foarte multe ascunzișuri și este efectul numeroaselor perversiuni. Deschiderea economică și politică a frontierelor a avut efecte dintre cele mai ciudate pentru neamul românesc și pentru România. În loc să constituie o sursă de comunicare, de construcție europeană durabilă, de consolidare a bogăției naționale, de ieșire a României în lume, a constituit calea cea mai directă, cea mai ieftină și cea mai abjectă de spoliere a națiunii române, de aservire sine die și de distrugere pe termen lung a valorilor națiunii, familiei, comunității, oamenilor.

Efectele insecuritare ale sărăcirii țării sunt categorice:

- scăderea numerică a populației, cu efecte dramatice în viitor (se estimează că, în 2050, România va avea mai puțin de 15 milioane locuitori), ceea ce va genera insecuritate demografică și, ca atare, foarte mici șanse de conservare a specificului neamului românesc, precum și îngustarea dramatică a bazei de selectare a militarilor voluntari și de realizare a unei armate profesionale naționale performante;

- scăderea dramatică nivelului educației și creșterea alarmantă a numărului de analfabeți, mai ales în mediul rural, ceea ce va duce la îndobitocirea neamului, la vulgarizarea comportamentului, la imposibilitatea de a înțelege valorile societății moderne și a le accesa, la transformarea mării mase a oamenilor în servitori sau muncitori necalificați cu ziua sau cu ora pe la casele bogate, de obicei străine;

- atragerea creierelor de către marile universități din afara țării și golirea României de capacitățile ei intelectuale remarcabile, fără a realiza un schimb echitabil și fără a participa efectiv la o dimensiune în rețea a formării și circulației elitelor intelectuale, ci doar la acceptare necondiționată a spoliei națiunii de elementele ei cele mai valoroase, cărora, bineînțeles, le va fi cu mult mai bine în altă parte;

- aservirea completă, pe termen lung și în condiții extrem de dezavantajoase pentru țară a bogățiilor solului și subsolului, a pământului, infrastructurii și patrimoniului;

- transformarea României într-un spațiu comercial al Uniunii Europene, al multinaționalelor și producătorilor de pe alte meridiane;

- transformarea Armatei României într-o instituție de aservire internațională de nișă, cu tehnică de luptă de mâna a doua, cumpărată pe bani grei și nefolositoare într-o confruntare înalt tehnologizată de tipul celei pe care o presupune războiul modern, acesta fiind oricând posibil;

- desființarea, în continuare a școlilor, vulgarizarea sau alambicarea programelor școlare, umilirea dascălilor și aservirea lor arbitrară și gratuită dimensiunii străine, în detrimentul unei educații temeinice, pragmatice și sănătoase, în respect față de valorile naționale și universale și nu în dispreț față de poporul român, considerat din ce în ce mai mult, de către proastele „elite”, vulgare și indecente, drept un popor de mâna a doua, care merită să dispară;

- înrobirea poporului român.

Este vorba de o înrobire, deopotrivă primitivă și modernă, de scoaterea lui din circuitul valorilor europene, de transformarea lui în mână de lucru ieftină și umilă.

Prin „elitele „sale politice și „intelectuale” (ne referim la birocrății de prin ministere), poporul român a fost nevoit să suporte reforme absolut idioate, care nu numai că nu i-au adus nici un plus de bunăstare și de prosperitate, ci l-au situat la cel mai jos nivel posibil de insecuritate economică, socială, informațională, politică și militară.

Sărăcirea poporului român nu se rezumă la vânzarea pe nimic sau dăruirea resurselor țării cui s-a nimerit, chiar și unor firme sau unor societăți care nu aveau nici un fel de competențe în domeniu, chiar unor firme formate din trei oameni, cu sediul într-un apartament de bloc de aiurea – numai de dragul demonstrației progresului procesului privatizării –, ci presupune și încurajarea evaziunii fiscale, mita, corupția, degradarea voluntară a condiției umane, izgonirea românilor peste frontieră, furtul nerușinat din averea națiunii, etichetarea și disprețul, bulversarea instituțiilor statului, concedierea nejustificată și arbitrară a polițiștilor, într-o vreme strada devine câmp de bătaie între clanuri și infracționalitatea crește în progresie geometrică, vânzarea pe nimic a unor mari suprafețe de pământ, nepunerea în aplicare a unor sentințe judecătorești rămase definitive etc. etc.

Desigur, ultimii opt ani ai guvernării din România (2004-2012) a reprezentat un summum al acestui dezastru, dar agresiunea exogenă și endogenă împotriva României, necontracarată în nici un fel, ci, dimpotrivă, încurajată (din interese meschine sau dintr-o prostie cât roata carului), s-a desfășurat nestingherită în ultimele două decenii, a avut ca obiectiv sărăcirea completă a României și a românilor și, probabil va fi foarte greu ca, în următoarele decenii, să se mai poată rezolva ceva.

În loc de concluzie

Țara nu mai are aproape nimic. Economia aparține altora, resursele au fost vândute sau dăruite pe o strângere de mână și, probabil pe o promisiune de susținere electorală, industria de apărare nu mai există, sistemele de irigații au fost dezafectate, țara despădurită, țărani alungați, muncitorii desființați, profesorii umiliți, descalificați sau scârbiți, partidele sau grupările etnice antiromânești de tipul UDMR au proliferat și au realizat obiective ale diversiunii și subminării neamului românesc din Ardeal și de prin alte zone ale României la care nici n-au visat, sentimentul apartenenței la entități diferite a celui mai unitar și mai statornic popor din Europa – neamul românesc – a fost nu doar încurajat, ci cultivat cu ură și agresivitate, bisericile care îndeamnă la smerenie, la supunere și ascultare s-au înmulțit – în fiecare cartier se trag clopotele, se bate toaca și răsună, în fiecare duminică și chiar în fiecare zi, rugăciunea (de parcă Dumnezeu ar putea să face ce nu au făcut până acum guvernanții României), Bercea Mondialul și alți capi de clan se declară șefi ai marilor orașe, pensionarii își numără mărunțișul pentru a vedea dacă le ajunge să-și cumpere o pâine, spitalele sunt pline de oameni care nu mai au mult de trăit, români înregistrează una dintre cele mai mari rate ale mortalității din Europa (chiar cea mai mare), în schimb, din două în două sute de metri întâlnești o farmacie care este dispusă să-ți vândă orice medicament adus de pe mapamond la cele mai mari prețuri din Europa. Aceasta este bogata și frumoasa noastră Românie, una dintre cele mai sărăcite și mai vulnerabile țări de pe continentul european.